

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200672
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200672.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Trenčiansky samosprávny kraj, so sídlom v Trenčíne, K dolnej stanici 7282/20 A, zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Tomášovou, so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/226/12006-75978/2011/994139-r zo dňa 22. júla 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/89/2011-42 zo dňa 8. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/89/2011-42 zo dňa 8. februára 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom č. k. 13S/89/2011-42 zo dňa 8. februára 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu právneho predchodcu žalovaného bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/226/12006-75978/2011/994139-r zo dňa 22. júla 2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane - Mesta Ilava platobný výmer č. 102542/2006 zo dňa 8. apríla 2011, ktorým bola žalobcovi v zmysle ustanovenia § 20 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 582/2004 Z. z.) a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) určená daň z nehnuteľností na rok 2006 vo výške 1527,94 €.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v predmetnej veci došlo jednoznačne ku vzniku vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam zo zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách

(cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 135/1961 Zb.), a to dňa 1. januára 2004. Predmetom Delimitačného protokolu, ktorý bol spísaný v roku 2007, bolo odovzdanie a prevzatie nehnuteľného majetku a nie prechod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Skutočnosť, že Delimitačný protokol nebol spísaný v zákonnej lehote, ale neskôr, nemá vplyv na samotný prechod vlastníckeho práva. Tomuto nasvedčuje aj zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX pre k. ú. I., ktorý bol urobený vo forme záznamu, a teda len deklaroval stav, ktorý nastal pred vykonaním záznamu. Námetka žalobcu, že žalovaný zamietol odvolanie bez toho, aby svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a zaoberal sa všetkými skutočnosťami uvádzanými žalobcom, je podľa krajského súdu účelová. Žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečili potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane a rozhodnúť o náhrade trov konania. Rozsudok krajského súdu považuje za nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a založený na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach. Namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či sa súd zaoberal písomným vyjadrením žalobcu adresovaným správcovi dane o tom, že nie je zákonný dôvod na podanie daňového priznania k dani z nehnuteľností viažucej sa k dotknutým nehnuteľnostiam, pretože v rozhodnom období (rok 2006) nebol zapísaný ako vlastník dotknutých nehnuteľností, a teda mu nemohla vzniknúť daňová povinnosť; navyše, daň bola vyrubená s odstupom štyroch rokov. Tiež nie je zrejmé, či daňové konanie prebehlo riadne a na jeho základe bolo vydané správne rozhodnutie. Nie je jasné, akými úvahami sa krajský súd pri vyvodení tohto záveru spravoval. Krajský súd jednoznačne konštatuje, že zo zákona prešlo vlastníctvo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX v k. ú. I. na žalobcu, ale jeho odôvodnenie nevyvracia námietku žalobcu ohľadom zápisu do katastra nehnuteľností. Krajský súd sa nezaoberal ani sporným obsahom Delimitačného protokolu, a teda že nebolo zrejmé, z akej výmery nehnuteľností a z akého druhu mala byť daň vyrubená. Podľa žalobcu preto v konaní zostalo sporným, kto je subjektom dane, prechod vlastníckeho práva k predmetu danej na žalobcu, predmet dane (výmera nehnuteľností) a postup pri určovaní daňovej povinnosti.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný sa naďalej pridrižiava svojho stanoviska k žalobe, právneho názoru vysloveného v napadnutom rozhodnutí a trvá na skutočnostiach v nich uvedených. Žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane sú v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že správca dane z nehnuteľností Mesto Ilava vyzval žalobcu výzvou č. 1346/2011 zo dňa 21. februára 2011 na podanie daňového priznania k dani z nehnuteľností za roky 2006 a 2007. Svoj postup odôvodnil rozhodnutiami bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/226/17192-125188/2010/990529-r zo dňa 9. decembra 2010 a č. I/226/17191-125190/2010/990529-r zo dňa 9. decembra 2010, podľa ktorých je žalobca daňovníkom dane z nehnuteľností za obdobie rokov 2005 až 2007 namiesto daňovníka Slovenská správa ciest, a to na základe Dohody o prechode majetku dňom 1. januára 2004.

Správca dane - Mesto Ilava rozhodnutím č. 1623/368/2011 zo dňa 1. marca 2011 rozhodol podľa ustanovenia § 63 zákona č. 511/1992 Zb. a na základe rozhodnutí bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/226/17192-125188/2010/990529-r zo dňa 9. decembra 2010 a č. I/226/17191-

125190/2010/990529-r zo dňa 9. decembra 2010 o vrátení zaplatenej dane z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie roku 2006 vo výške 1527,95 € vyrubenej podľa zákona č. 582/2004 Z. z. daňovému subjektu Slovenskej správy ciest. Správca dane svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vlastnícke právo k veciam a majetku v správe Slovenskej správy ciest, ktoré slúžili na činnosť jej organizačných zložiek, prechádza podľa osobitného predpisu na samosprávny kraj na základe Dohody o prechode majetku dňom 1. januára 2004, a preto daňovníkom dane z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie roku 2005 až 2007 bol Trenčiansky samosprávny kraj.

Žalobca v stanovenej lehote nepodal daňové priznanie k dani z nehnuteľností (pretože v rokoch 2006 ani 2007 nebol zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností, nebol teda daňovníkom dane z nehnuteľností a nemá dôvod na podanie daňového priznania), preto správca dane určil daň z nehnuteľností podľa pomôcok.

Správca dane Mesto Ilava vydalo 8. apríla 2011 platobný výmer č. 102542/2006, ktorým žalobcovi vyrubilo daň z nehnuteľností na rok 2006 vo výške 1527,94 € za nehnuteľnosti v ňom uvedené. Správca dane poukázal na Dohodu o prechode majetku uzatvorenú medzi žalobcom a Slovenskou republikou zastúpenou Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, na základe ktorej na žalobcu dňom 1. januára 2004 prešiel majetok v správe Slovenskej správy ciest, a preto je daňovníkom dane z nehnuteľností za roky 2005 až 2007. Zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX pre k. ú. I. bol vykonaný na základe Dohody o prechode majetku z vlastníctva štátu zo dňa 29. decembra 2003 pod č. Z 2105/2007-22/2008 a to vo forme záznamu podľa § 34 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 162/1995 Z. z.), ktorý má deklaratórny účinok. K vzniku vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam došlo 1. januára 2004, čo vyplýva zo zákona.

Právny predchodca žalovaného bývalé Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. I/226/12006-75978/2011/994139-r zo dňa 22. júla 2011 zamietlo odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru Mesta Ilava č. 102542/2006 zo dňa 8. apríla 2011. V druhostupňovom rozhodnutí správny orgán argumentoval, že dôvodom vyrubenia dane z nehnuteľností žalobcovi bola skutočnosť, že na základe ustanovenia § 24b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. a Dohody o prechode majetku a s ním súvisiacich práv a povinností z vlastníctva štátu v správe Slovenskej správy ciest na Trenčiansky samosprávny kraj s účinnosťou od 1. januára 2004 prešlo vlastnícke právo k veciam, ktoré boli v správe Slovenskej správy ciest a ktoré slúžili na činnosť jej organizačných zložiek, na žalobcu.

V predmetnej právnej veci je medzi účastníkmi spornou otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom dane z nehnuteľností, zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, účinky tohto zápisu a následný vplyv na vyrubenie dane z nehnuteľností.

Vlastnícke právo sa vo všeobecnosti nadobúda kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom (§ 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Inými skutočnosťami ustanovenými zákonom môže byť samotný zákon, ktorý direktívne určuje prechod vlastníckeho práva k určitým veciam z jedného subjektu na druhý subjekt, ktoré sú presne špecifikované v zákone. Konštitutívne účinky nadobudnutia (prechodu) vlastníckeho práva na základe zákona nastávajú dňom účinnosti zákona alebo dňom, resp. spôsobom určeným v zákone.

V predmetnej právnej veci bol zákonom č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky (ďalej len zákon č. 416/2001 Z. z.), konkrétne jeho článkom II, s účinnosťou od 1. januára 2004 novelizovaný zákon č. 135/1961 Zb. a bolo zavedené nové ustanovenie § 24b. Podľa ustanovenia § 24b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. účinného od 1. januára 2004 na základe dohody uzatvorenej medzi ministerstvom a samosprávnym krajom prechádzajú podľa osobitného predpisu do vlastníctva samosprávneho kraja veci, ktoré sú v správe Slovenskej správy ciest a ktoré slúžia na činnosť jej organizačných jednotiek určených touto dohodou. Z dôvodovej správy k zákonu č. 416/2001 Z. z. k článku II bodu 8 (t. j. k § 24b zákona č. 135/1961 Zb.) vyplýva, že na samosprávny kraj prejde časť pozemných komunikácií z vlastníctva štátu, preto je účelné, aby okrem

cestného majetku prešiel na samosprávny kraj aj majetok štátu slúžiaci na jeho správu a údržbu (stroje, mechanizmy, dopravné prostriedky, budovy, haly, atď.), ktorý je v správe rozpočtovej organizácie a ktorý slúži na činnosť jej organizačných jednotiek vymedzených dohodou. Na samosprávne kraje prechádzajú aj všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov a z iných vzťahov, ako aj pohľadávky a záväzky. Rovnako s účinnosťou od 1. januára 2004 bolo ustanovenie § 24b zákona č. 135/1961 Zb. novelizované zákonom č. 524/2003 Z. z. tak, že znelo: „na základe dohody uzatvorenej medzi ministerstvom a samosprávnym krajom prechádzajú podľa osobitného predpisu do vlastníctva samosprávneho kraja veci, ktoré sú v správe Slovenskej správy ciest a ktoré slúžia na činnosť jej vnútorných organizačných jednotiek určených touto dohodou, ak ďalej nie je ustanovené inak“. Osobitným predpisom je zákon č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov (ďalej len zákon č. 446/2001 Z. z.). Keďže s účinnosťou od 1. januára 2004 došlo k zavedeniu ustanovenia § 24b zákona č. 135/1961 Zb. ako aj jeho novelizácii odvolací súd vychádzal z novelizovaného ustanovenia § 24b zákona č. 135/1961 Zb. vykonaného neskorším zákonom č. 524/2003 Z. z. v zmysle zásady *lex posterior derogat legi priori*. Slovenská správa ciest, ktorá pred nadobudnutím účinnosti zákona mala v správe majetok uvedený v § 3d ods. 2 a veci, ktoré slúžia na činnosť jej vnútorných organizačných jednotiek určených v dohode podľa § 24b ods. 1, spíše písomný protokol s príslušným samosprávnym krajom o odovzdaní tohto majetku najneskôr 12 mesiacov odo dňa prechodu majetku podľa zákona č. 135/1961 Zb. (§ 24b ods. 6 citovaného zákona; pred novelizáciou vykonanou zákonom č. 524/2003 Z. z. išlo o § 24b ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb.). Na tomto mieste Najvyšší súd Slovenskej republiky prízvukuje zásadu zakotvenú v ustanovení § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 1/1993 Z. z.), podľa ktorého o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

Dohoda o prechode majetku a s ním súvisiacich práv a povinností z vlastníctva štátu v správe Slovenskej správy ciest na Trenčiansky samosprávny kraj bola uzavretá medzi Slovenskou republikou zastúpenou Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky a Trenčianskym samosprávnym krajom (ďalej len Dohoda) dňa 29. decembra 2003. K veciam, záväzkom a pohľadávkam podľa tejto dohody prechádza vlastnícke právo zo štátu na Trenčiansky samosprávny kraj dňom 1. januára 2004. Dňom 1. januára 2004 prechádzajú aj všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov a z iných právnych vzťahov zamestnancov Slovenskej správy ciest zo Slovenskej správy ciest na Trenčiansky samosprávny kraj. Menovitý zoznam zamestnancov je uvedený v prílohe č. 1 k Dohode; osobné spisy zamestnancov uvedených v prílohe č. 1 Dohody budú protokolárne odovzdané najneskôr do 31. decembra 2003. Protokolárne odovzдание a prevzatie vecí podľa tejto Dohody a dokumentácie súvisiacej s týmito vecami, sú účastníci dohody povinní vykonať najneskôr do 31. decembra 2004 (čl. 3 Dohody nazvaný „Termín prechodu vlastníckych práv“). Účastníci dohody sa v článku 5 Dohody nazvanom „Rozpočet na rok 2004“ zaviazali, že podpíšu protokol o rozpočte na rok 2004 do 25. januára 2004 a Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky sa zaviazalo, že najneskôr do 31. januára 2004 zabezpečí pre samosprávny kraj, v rámci legislatívnych možností, dotáciu výdavkov vo výške jednej desatiny rozpočtu z roku 2003.

Z uvedených právnych skutočností (citované zákony, Dohoda) vyplýva, že k prechodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na žalobcu došlo s účinnosťou od 1. januára 2004. Konštitutívny účinok nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nastal v deň, ktorý je ustanovený v Dohode, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 24b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. V predmetnej právnej veci ide o inú skutočnosť ustanovenú zákonom, na základe ktorej bolo nadobudnuté vlastnícke právo k veciam a ktorú predpokladá Občiansky zákonník v ustanovení § 132 ods. 1. Uvedená právna skutočnosť je nevyvrátiteľná s ohľadom na už citovanú zásadu uvedenú v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z.

Od nadobudnutia vlastníckeho práva sa následne odvíja zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Zákon č. 162/1995 Z. z. v ustanovení § 4 ods. 1 upravuje spôsoby zápisu práv k nehnuteľnostiam do katastra - vklad, záznam a poznámka. Jednotlivé spôsoby zápisu majú právotvorné (vklad), evidenčné (záznam, poznámka) alebo predbežné účinky:

- vklad je úkonom správy katastra, ktorým vzniká, mení sa alebo zaniká právo k nehnuteľnostiam - vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností má preto konštitutívny charakter,
- záznam je úkon správy katastra plniaci evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam (§ 5 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z.) - záznam má preto deklaratórny charakter, ktorým sa len deklaruje existencia určitej skutočnosti, ktorá vznikla bez ohľadu na moment vykonania záznamu,
- poznámka je úkon správy katastra, ktorý je určený na vyznačenie skutočností alebo pomeru vzťahujúceho sa na nehnuteľnosť alebo na osobu a ktorý nemá vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam.

Občiansky zákonník v ustanovení § 133 ods. 2 vyžaduje vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností len pri prevode nehnuteľnej veci na základe zmluvy. V predmetnej právnej veci však došlo k prechodu vlastníckeho práva na základe § 24b zákona č. 135/1961 Zb., ktorý per se má konštitutívne účinky. Preto sa nevyžaduje vklad vlastníckeho práva do katastra, ktorý by mal duplicitné konštitutívne účinky, pretože k vzniku vlastníckeho práva došlo už na základe zákona; v tej istej veci, na základe toho istého právneho dôvodu, k tomu istému predmetu vlastníckeho práva a medzi tými istými účastníkmi právneho vzťahu nemôže prísť k dvom konštitutívnym účinkom jedného právneho úkonu. V tomto prípade sa podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 162/1995 Zb. v katastri nehnuteľností vykoná záznam práva k nehnuteľnostiam, ktoré vznikli, zmenili sa alebo zanikli zo zákona, rozhodnutím štátneho orgánu, zo zmlúv o prevode správy majetku štátu alebo z iných skutočností svedčiacich o zverení správy majetku obce alebo správy majetku vyššieho územného celku; záznamom sa deklaruje vznik vlastníckeho práva na základe uvedených právnych skutočností, medzi ktoré patrí aj nadobudnutie vlastníckeho práva zo zákona, ku ktorému konštitutívne prišlo už skôr. Správne orgány oboch stupňov ako aj krajský súd preto správne uviedli, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam žalobcom došlo 1. januára 2004, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 24b ods. 1, ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. Navyše, v zmysle Dohody na žalobcu okrem vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam prešli aj záväzky, pohľadávky a všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov a z iných právnych vzťahov zamestnancov Slovenskej správy ciest. Žalobcovi preto muselo byť nado všetku pochybnosť zrejmé, že sa stal vlastníkom nehnuteľností uvedených v Dohode, keďže spolu s nehnuteľnosťami naňho prešli aj iné práva a povinnosti s nehnuteľnosťami súvisiace (práva a povinnosti vo vzťahu k zamestnancom Slovenskej správy ciest, pohľadávky a záväzky), čo žalobca nerozporuje; žalobca zároveň netvrdil, že nedostal od Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky dotáciu bežných výdavkov vo výške jednej desatiny rozpočtu roku 2003 na pokrytie správy vecí, práv a povinností súvisiacich s predmetom Dohody (čl. 5 ods. 2 Dohody). Skutočnosť, že Delimitačný protokol o odovzdaní a prevzatí nehnuteľného majetku bol spísaný až po uplynutí zákonnej lehoty, teda 4. septembra 2007 (keď podľa § 24b ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. mal byť spísaný do 12 mesiacov odo dňa prechodu majetku, t.j. do 1. januára 2005), nemá na vznik vlastníckeho práva žiaden vplyv, nemení sa ním konštitutívny účinok nadobudnutia vlastníckeho práva na základe zákona. Ide o bližšiu špecifikáciu nehnuteľností, ktoré boli všeobecne určené v čl. 4 Dohody. Napokon, až na základe Delimitačného protokolu bola určená výmera nehnuteľností, ktoré sú predmetom dane, a to v lehote, ktorú upravuje ustanovenia § 99f zákona č. 582/2004 Z. z. Navyše, oneskorené spísanie Delimitačného protokolu je len na ťarchu účastníkov Dohody.

Daňovníkom dane z pozemkov, ak v odsekoch 2 a 3 nie je ustanovené inak, je vlastníkom pozemku zapísaný v katastri nehnuteľností a správca pozemku vo vlastníctve štátu, správca pozemku vo vlastníctve obce alebo správca pozemku vo vlastníctve vyššieho územného celku zapísaný v katastri (§ 5 zákona č. 582/2004 Z. z.). Zápis v katastri uvedený v citovanom ustanovení má evidenčný charakter, nie však konštitutívny charakter. Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí s argumentom žalobcu, že keď nebol žalobca zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastníkom, nie je daňovníkom dane z nehnuteľností, nakoľko výkladom argumentum ad absurdum by bolo možné prísť k záveru, že vlastníkom, ktoré nie je zapísaný v katastri nehnuteľností, nie je povinný platiť daň z nehnuteľností (pozemkov, stavieb); v tom prípade by bolo jeho záujmom, aby čo najdlhšiu dobu v katastri nehnuteľností zapísaný nebol a aby mu vo vzťahu k nehnuteľnosti nevznikla žiadna daňová povinnosť. Táto skutočnosť je však

v rozpore s účelom zákona č. 582/2004 Z. z., ktorým sa upravujú miestne dane a poplatky. Najvyšší súd Slovenskej republiky výkladom e ratione legis dospel k záveru, že žalobca bol v období rokov 2005 až 2007 daňovníkom dane z nehnuteľností, ku ktorým nadobudol vlastnícke právo 1. januára 2004. Skutočnosť, že daň z nehnuteľností mu bola vyrubená až štyri roky neskôr, nemôže ovplyvniť správnosť vyrubenia dane z nehnuteľností, pretože v zmysle § 99f zákona č. 582/2004 Z. z. zaniká právo vyrubiť daň po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom sa mala vyrubiť daň z nehnuteľností; daň v predmetnej právnej veci bola vyrubená v zákonnej lehote a postup správcu dane v súlade so zákonmi č. 582/2004 Z. z. a č. 135/1961 Zb.

Rozsudok krajského súdu zrozumiteľne, aj keď stručne, dáva odpovede na žalobcom nastolené otázky a otázky dôležité pre vec samu. Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s rozsudkom krajského súdu, nemôže bez ďalšieho predstavovať jeho nezákonnosť.

Vychádzajúc z uvedených skutočností krajský súd postupoval správne, keď žalobu žalobcu podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/89/2011-42 zo dňa 8. februára 2012 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal v konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.